

сто мѣсто дѣто е сега Търново. Баща му на Симеоново врѣме бѣше пристигналъ на голѣмы почести, и той ся удостои да стане зеть царскый като ся ожени за еднѣхъ отъ Симеоновыѣ дѣщери. Споредъ юначеството си и споредъ богатството си той бѣше и въ Петрово врѣме единъ отъ най-първыѣ Велможи, но самъ той са владаше тѣй като да отдаваше твърдѣ малко почетъ на высокый си санъ. Той като че не обычаше голѣмцыѣ, туй дѣто са казвахъ Болѣрья. Ако и царскый зеть той не тачаше царскыѣ хора. Царски хора сѣ, казуваше той, тѣзи които си проливать крѣвь—тѣ за царя и за царството; тѣзи които слугуватъ вѣрно на господаря си, тѣ сѣ неговыѣ най-ближни сродници. Кѣмъ онѣзи пакъ отъ голѣмцыѣ Бѣлгари които бѣхъ зели да подражавать Гръцкый животъ. бѣше неистощимъ, въ горчивы и бодливы присмѣхы: кѣмъ гърцыѣ чиновници които Марія, Петровата жена, бѣше привела отъ Цариградъ и настанила на работѣ, той не отдаваше никаквѣ почетъ, особенно пакъ прислужницыѣ нейны имаше той въ голѣмо прѣзрѣніе. По много струвать, често казуваше, мойѣ власн козари, отъ колкото тѣзи Гръцы чеснари. И понеже единъ отъ тѣзи гърцы бѣше показалъ желаніе да му стане кумъ и да му крыщава дѣцата, “съ каквы имена, попыта го Той ще ги наричашъ?” Ще ги наричамъ, отговори Гъркѣтъ, съ имената на императорскыѣ фамиліи.